

arder kr. De samlede varekøb i 1970 inden for disse erhverv kan på basis af statistikken over merværdiafgiften skønsmæssigt anslås til omkring 140 milliarder kr., men det vides ikke, hvor stor en del heraf der på status-tidspunktet er købt på bindende kontrakt.

Ved hjælp af disse ret usikre oplysninger kan de maksimale nedskrivningsmuligheder for varelagre anslås til 30 pct. af lagerværdien på omkring 20 milliarder kr. eller til omkring 6 milliarder. Hertil kommer nedskrivninger på varepartier, der er købt på bindende kontrakt. Disse nedskrivninger kan højst udgøre 30 pct. af $\frac{1}{4}$ af virksomhedens normale årlige indkøb. Det maksimale nedskrivningsbeløb kan herefter rent skønsmæssigt anslås til 30 pct. af omkring 35 milliarder kr. eller omkring 10 milliarder kr.

De anførte maksimale nedskrivningsmuligheder er som nævnt meget usikre, og der foreligger ikke konkrete oplysninger om, i hvilket omfang de faktisk udnyttes. Der findes utvivlsomt et betydeligt antal skatteydere, der ikke udnytter deres nedskrivningsmuligheder fuldt ud, og man må derfor regne med, at de faktisk foretagne nedskrivninger ligger en hel del lavere end de maksimale nedskrivninger.

Spørgsmål 11:

Hvorledes har benyttelsen af reglerne udviklet sig fra 1968 til 1970, bortset fra aktieselskaber?

Svar:

Der foreligger ikke statistiske oplysninger om, i hvilket omfang reglerne om nedskrivning på varelagre og på varer købt på bindende kontrakt er benyttet i årene 1968, 1969 og 1970. En undersøgelse af nedskrivningernes omfang i perioden 1968-70 for en gruppe aktieselskaber vil blive foretaget i forbindelse med selskabsskatteligningen for skatteåret 1971-72. Resultatet af denne undersøgelse forventes at foreligge i slutningen af 1971.

Spørgsmål 12:

For hvor mange virksomheder og hvor store beløb har ligningsdirektoratet i henhold til § 4, stk. 2, givet tilladelse til, at nedskrivningen kan omfatte mere end $\frac{1}{4}$ af virksomhedens normale årlige indkøb af

varer af den pågældende art? Hvad er den almindeligste begrundelse for disse tilladelser?

Svar:

Statens ligningsdirektorat har i anledning af spørgsmålet oplyst følgende:

„Ligningsdirektoratet har ikke for tiden forud for 1. april 1970 fuldstændige statistiske oplysninger til belysning af spørgsmålet, men kan oplyse, at der siden nævnte tidspunkt ikke har været ansøgt om tilladelse til at nedskrive på mere end en fjerdedel af en virksomheds normale årlige indkøb. Det har dog været godkendt, at det i leveringsåret forventede varekøb har været lagt til grund for beregningen af det maksimale kvantum, hvorpå der kan nedskrives med virkning for indkomsten, men det har samtidig herved været en forudsætning, at nedskrivningen efterfølgende korrigeres, hvis det faktiske varekøb bliver lavere end forventet.

I tiden forud for 1. april 1970 kan det ved en gennemgang af de ligningsrådet forelagte sager ses, at dispensationsbestemmelsen i varelagerlovens § 4, stk. 2, har været anvendt i begrænset omfang, men omfattende betydelige beløb. Der har således været givet to virksomheder inden for værftsindustrien tilladelse til for henholdsvis skatteårene 1968-69 og 1969-70 og indtil videre at foretage nedskrivning på bestilte skibsbygningsmaterialer svarende til et års forbrug, der for det ene skibsværfts vedkommende har kunnet anslås til et beløb af en størrelsesorden på ca. 40 mill. kr. Endvidere har en industrivirksomhed fået tilladelse til at nedskrive på et års forbrug af el-motorer for skatteårene 1969-70 og 1970-71, hvilket forbrug har andraget skønsmæssigt 90-100 mill. kr.

Begrundelsen har i disse tilfælde været, at det har været nødvendigt for virksomhederne forud for leveringsåret at bestille mere end en fjerdedel af årsforbruget for at sikre materialernes tilstedeværelse på det tidspunkt, da de skal anvendes i den for leveringsåret planlagte produktion.

Det kan yderligere anføres, at det må anses hensigtsmæssigt at tillade en overskridelse af lovens maksimum, hvor særlige forhold taler derfor, således f. eks. for virksomheder i stærk udvikling.“